

stændig undskylder, hvad der er sket, men, som det forekommer mig, ser meget mærkelig ud for Centralkomiteens Vedkommende. Direktør for Landmandsbankens Hypotekafdeling Hr. Harhoff, siger, at det er meget rigtigt, at hvad der her er sket, ligger ganske uden for Bankens Kutume, ja, han siger endogsaa, at det er et enestaaende Tilfælde, men, tilføjer han, de kom og bad os om at overtage Gaarden; Oberst Bache var her selv og forklarede, at Centralkomiteen forstod sig ikke paa at drive Landejendomme og General Bahnson lige saa lidt. De vare i stor Forlegenhed dermed, der manglede Saasød ved Gaarden, Besætningen var daarlig, der var gjort Eksekution for Skatter o. s. v. At Landmandsbanken vilde redde sine 10,000 Kr., naar den kunde faa en saadan Transaktion i Stand, er der jo ingen Ting at sige til; men intet Menneske paa Jorden kan sige, om man ikke, hvis man havde erklæret General Bahnson fallit og stillet Gaarden til Tvangsauktion, kunde have faaet et langt større Beløb ud af den end disse 70,000 Kr., som Landmandsbanken overtog Gaarden for. Over for en jydsk Herregaard af den Art kan der være en eller anden Liebhaber, som gerne vil have de forskellige Herligheder, der knytte sig dertil, og som jo mere ere Herligheder, end de just ere saa meget værd. Ingen kan derfor vide, om man ikke kunde have faaet et langt større Beløb ud af Gaarden, og der er jo for Resten heller ingen — det kan man lige saa godt sige rent ud — der er i Tvivl om, at denne Transaktion foretoges paa det Tidspunkt, fordi man ikke vilde erklære General Bahnson fallit og ikke paa det Tidspunkt vilde stille hans Gaard til Tvangsauktion. Man har overhovedet i denne Sag søgt paa alle mulige Maader at undgaa — det kan man lige saa godt sige rent ud — at Offentlighedens Opmærksomhed blev henvendt paa Sagen.

Gaarden blev altsaa overtaget af Landmandsbanken, og det blev et Tab for Centralkomiteen af 70,000 Kr. foruden Renter og Renters Rente. General Bahnson blev altsaa Centralkomiteen 70,000 Kr. skyldig. Nu skulde man jo tro, at det var noget, man ikke uden videre kunde kvittere for. Jeg kan jo ikke tænke mig, hvorledes en Mand kan blive en saadan Sum skyldig til en Fond, og saa denne Fond uden videre lade være at kræve ham for Renter og Afdrag eller noget som helst af Summen. Det kan maaske det ærede

Medlem for Ribe (Jens Busk), som jo er Medlem af Centralkomiteen, give os Oplysning om. (Jens Busk: Ja, jeg har bedt om Ordet.) Det forekommer mig meget mærkeligt, at man kan gøre dette, og det forekommer mig endnu mærkeligere, at man, som det ses af Betænkningen, kan aflægge et Regnskab, hvor alle disse Transaktioner ikke ere omtalte med et eneste Ord, saa at disse Transaktioner først kom frem til Offentlighedens Kundskab den Dag, de bleve nævnte her i Tinget og kom under Diskussion her.

Se, det er noget af det væsentligste af, hvad der er sket i denne Sag. Der kunde jo selvfølgelig drages en hel Del andre Momenter ind. Siden jeg første Gang rejste denne Sag, har jeg faaet en hel Del Henvendelser fra forskellige Folk angaaende den; men jeg vil her kun konstatere, at hvad jeg første Gang sagde, er blevet bekræftet til Punkt og Prikke, der har ikke været en eneste Tøddel galt i det. Det er ikke, som det siges i Højres Blade, en *lumpen Forfølgelse*, der er sat i Gang mod General Bahnson, ikke i nogen som helst Henseende. Det kunde sikkert være ret interessant at faa oplyst adskilligt om nogle andre Laan i den Gaard; men da det jo er noget, som ikke vedrører denne Sag, skal jeg foreløbig ikke komme ind derpaa. Jeg skal kun sige, at en Ting, som forekommer mig lige saa mærkværdig som det øvrige i hele denne Sag, er, at den Mand, som har vidst at administrere sine egne Sager saa daarligt, som General Bahnson har gjort, bliver gjort til Direktør, til Administrator for et af vore største Godser her i Landet, Corselitze, for det Classenske Fideikommiss. Det forekommer mig at være en saare mærkelig Handling. Jeg synes, at det maa være en meget stor Tillid, den daværende Regering har næret til denne Mands Administrationsevne, naar den, efter de Beviser, han har givet derpaa, betror ham dette Hverv. Det forekommer mig ligeledes at være en ganske overordentlig dristig Udtalelse af denne Mand, naar han offentlig har udtalt, at den Dag, vi fik et Venstreministerium, kunde han tænke sig, at Forholdene bleve saaledes, at han vilde foretrække at forlade Landet. Naar man ser paa hele denne Sag, forstaar man bedre, at der muligvis kan have været Grunde, som den Gang ikke vare Offentligheden bekendte, til, at General Bahnson ønskede at forlade Landet, hvis vi fik et Venstreministerium. Jeg skal nu ikke opholde mig mere ved hele denne Sag. Jeg synes, at